

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila ve věci

žalobkyně: **ABIES Vysočina s.r.o.**, IČO 26032074
sídlem Zbraslavská 12/11, Praha 5
zastoupená advokátem JUDr. Janem Malým
sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8

proti
žalovanému: **Státní zemědělský intervenční fond**
sídlem Ve Smečkách 33, Praha 1

o žalobě proti části výroku rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 8. 6. 2022, č. j. SZIF/2022/0426448, jímž žalovaný vyloučil odkladný účinek odvolání,

takto:

- I. Návrh žalovaného na přerušení řízení **se zamítá**.
- II. Výrok I. rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 8. 6. 2022, č. j. SZIF/2022/0426448, **se ruší** v části, v níž žalovaný rozhodl, že: „Odkladný účinek odvolání proti tomuto výroku se vylučuje“, a věc se žalovanému **vrací** k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **11 228 Kč** ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Jana Malého, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný výrokem I. napadeného rozhodnutí ze dne 8. 6. 2022, č. j. SZIF/2022/0426448 uložil žalobkyni povinnost vrátit do 60 dnů ode dne doručení rozhodnutí finanční prostředky ve výši 154.335,87 Kč, které žalobkyně obdržela jako platbu pro oblasti s přírodními nebo jinými zvláštními omezeními pro rok 2015. Žalovaný provedl kontrolu na místě pro posouzení podmínek opatření pro poskytnutí dotace na dílech půdního bloku, které žalobkyně deklarovala v Jednotné žádosti pro rok 2015. Na základě kontroly zjistil, že řada deklarovaných ploch nesloužila jako primárně zemědělská plocha.
2. Žalovaný třetí větou výroku I. vyloučil odkladný účinek odvolání podle § 85 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“). Zákonný důvod pro vyloučení odkladného účinku odvolání spatřoval žalovaný ve veřejném zájmu na ochraně finančních zájmů Evropské unie (EU). Žalovaný odkázal na § 11a odst. 3 zákona 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu (dále jen „*zákon o SZIF*“), dle něhož se lhůta k vrácení dotací počítá od doručení rozhodnutí příjemci, dále, že platební lhůta nesmí být delší než 60 dnů dle čl. 7 odst. 2 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 809/2014 (nařízení č. 809/2014), ve spojení s čl. 27 odst. 1 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 908/2014 (nařízení č. 908/2014). Tato lhůta musí být podle žalovaného dodržena bez ohledu na případné odvolání, lhůtu ve výroku je třeba dodržet bez prodloužení nebo přerušení jejího běhu.
3. Žalovaný výrokem II. napadeného rozhodnutí a odpovídající části odůvodnění deklaroval, že tuto platební povinnost považuje za splněnou, neboť žalobkyně dne 21. 10. 2021 tuto částku zaplatila.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

4. Žalobkyně se domáhá zrušení části výroku v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný vyloučil odkladný účinek odvolání, tzn. zrušení třetí věty výroku I. Namítla, že žalované rozhodnutí bylo nesprávně doručeno přímo jí a nikoliv jejímu zástupci.
5. Co se týče podstaty věci, namítla, že napadené rozhodnutí je v rozsahu této části výroku nepřezkoumatelné, zcela bez odůvodnění a nejsou splněny podmínky pro vyloučení odkladného účinku odvolání. Je názoru, že žalovaný považuje povinnost již za splněnou, není zde důvod k naléhavosti a tvrzené ochraně veřejného zájmu – finančních zájmů Evropské unie. Žalobkyně namítla, že žalovaný nijak neodůvodnil svůj závěr o platební lhůtě, která nesmí být stanovena delší jak 60 dnů. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaké okolnosti naléhavého veřejného zájmu vzal žalovaný v úvahu, ani na základě jakých podkladů tak učinil, ani jakým způsobem je ohrožen veřejný zájem. V odůvodnění absentuje úvaha o přiměřenosti takového postupu. Důvody vyloučení odkladného účinku odvolání jsou obecné. Není patrné, zda veřejný zájem spočívající v ochraně finančních zájmů EU dosahuje dostatečné intenzity. Pro vyloučení odkladného účinku podle žalobkyně nestačí ani konstatování, že právo EU pracuje s lhůtou 60 dnů, po jejímž uplynutí je příjemce dotace povinen hradit penále. Odůvodnění je bez zřetele ke skutkovým okolnostem věci.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve upozornil, že žalobkyně se proti napadenému rozhodnutí odvolala, současně učinila podnět k přezkumnému řízení u Ministerstva zemědělství. V době vyjádření žalovaného (7. 10. 2022) ministerstvo podnět nevyřídilo, proto žalovaný navrhl přerušení řízení o žalobě podle § 48 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s. ř. s.*“).
7. Žalovaný připustil, že žalované rozhodnutí chybně doručoval žalobkyni a nikoliv jejímu zástupci. Žalobkyně však podala včasné odvolání, tím byla vada řízení zhojena.

8. Co se týče podstaty věci, žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Přitom zopakoval argumenty z odůvodnění napadeného rozhodnutí, které doplnil o odkazy na další ustanovení práva EU, konkrétně o čl. 54 a 58 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013 (nařízení č. 1306/2013). S ohledem na povinnost členského státu využít veškeré prostředky k ochraně finančních zájmů EU a vzhledem k čl. 7 nařízení č. 809/2014, čl. 27 nařízení č. 908/2014 a § 11a zákona o SZIF žalovaný shledal důvod pro použití § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu. Lhůtu 60 dnů pro vrácení poskytnutých finančních prostředků je nutné dodržet bez ohledu na případné odvolání, neboť citovaná ustanovení evropských předpisů neuvádí žádnou výjimku, na jejímž základě by bylo možné tuto lhůtu prodloužit. Stejně tak marným uplynutím lhůty 60 dnů pro vrácení poskytnutých finančních prostředků vzniká žalovanému povinnost účtovat příjemci dotace penále za každý den prodlení s vrácením prostředků bez na ohledu na odkladný účinek odvolání. Tato ustanovení práva EU mají přednost před použitím vnitrostátních předpisů. Žalovaný podotkl, že žalobkyně svoji povinnost plnila již dne 21. 10. 2021, žalované rozhodnutí tak žalobkyni nijak nezkrátilo na jejích právech a spor je v podstatě akademické povahy.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl bez jednání.

Návrh na přerušení řízení

10. Městský soud se nejprve zabýval návrhem žalovaného na přerušení řízení do doby, než Ministerstvo zemědělství rozhodne v přezkumném řízení o zákonnosti sporné části výroku napadeného rozhodnutí, tj. o části, která je předmětem žaloby v tomto soudním řízení.
11. Podle § 48 odst. 3 písm. a) s. ř. s. může předseda senátu řízení usnesením přerušit, jestliže zjistí, že ve věci byl podán zákonem připouštěný podnět.
12. Městský soud obdržel dne 20. 12. 2022 sdělení od Ministerstva zemědělství, že podnět žalobkyně nebyl shledán důvodným a přezkumné řízení nebylo zahájeno (viz sdělení žalobkyni ze dne 19. 12. 2022, č. j. MZE-72064/2022-14132).
13. Jelikož přezkumné řízení nebylo ani zahájeno, podnět žalobkyně k němu v konečné podobě nebyl shledán důvodným, nejsou zde naplněny podmínky pro přerušení řízení o žalobě. Tento návrh proto městský soud zamítl (výrok I. rozsudku).

Přípustnost přezkumu rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku

14. Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 7 As 26/2009-58, č. 2191/2011 Sb. NSS, plyne, že výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání podle § 85 odst. 2 správního řádu je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Není proto vyňat ze soudního přezkumu podle § 70 s. ř. s. Pouze pokud by výrok ve věci samé, k němuž je výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání akcesorický, neměl povahu rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s., byl by nepřipustným i soudní přezkum výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání. Tato situace ovšem v projednávané věci nenastala. Napadené rozhodnutí ukládá žalobkyni platební povinnost. Tím tedy zasahuje do práv žalobkyně a v důsledku toho, že byl vyloučen odkladný účinek, stala se tato povinnost v podstatě bezodkladnou. Proto i akcesorický výrok o vyloučení odkladného účinku naplňuje parametry rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s.

Napadené rozhodnutí zasahuje práva žalobkyně

15. Žalovaný poté namítl, že napadené rozhodnutí nijak nezkracuje práva žalobkyně, neboť ta uloženou platební povinnost splnila již dne 21. 10. 2021.
16. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že nyní napadené rozhodnutí je druhým v projednávané věci. Žalovaný totiž nejprve vydal dne 26. 8. 2021 rozhodnutí č. j. SZIF/2021/0538148, kterým byla žalobkyni uložena povinnost vrátit platbu pro oblasti s přírodními nebo jinými zvláštními omezeními pro rok 2015 ve výši 154.335,87 Kč. Rovněž tímto rozhodnutím byl vyloučen odkladný účinek odvolání a žalobkyně proti němu podala žalobu, řízení bylo u Městského soudu v Praze vedeno pod sp. zn. 10 A 119/2021. Proti prvnímu rozhodnutí žalovaného žalobkyně podala v zákonné lhůtě odvolání. Ministerstvo zemědělství rozhodnutím ze dne 27. 1. 2022, sp. zn. MZE-61020/2021, č. j. MZE-4165/2022-14132, na základě odvolání žalobkyně zrušilo pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného č. j. SZIF/2021/0538148 a vrátilo věc žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.
17. Rozhodnutí ze dne 26. 8. 2021 bylo vzhledem k vyloučenému odkladnému účinku předběžně vykonatelné (srov. § 74 odst. 1 správního řádu), žalobkyni tedy nezbylo, než uloženou platební povinnost splnit. To žalobkyně splnila dne 21. 10. 2021 právě v období mezi dnem prvního rozhodnutí žalovaného (26. 8. 2021) a rozhodnutím ministerstva zemědělství o odvolání (27. 1. 2022). Po zrušení rozhodnutí ze dne 26. 8. 2021 rozhodnutím o odvolání (Ministerstva zemědělství) ze dne 27. 1. 2022, však vůbec neexistoval právní důvod, pro který by měl žalovaný přijaté finanční prostředky dále držet. Žalovaný poté vydal 8. 6. 2022 napadené (prvostupňové) rozhodnutí a žalobkyně odvolání proti němu podala včas, jak připustil žalovaný. Tím však napadené rozhodnutí nenabýlo právní moci, závaznosti a obecně by nebylo ani vykonatelné. To znamená, že pokud by žalovaný coby správní orgán I. stupně u napadeného rozhodnutí nevyloučil odkladný účinek odvolání, stále by zde nebyl vykonatelný právní titul, pro který by žalovaný již přijaté peněžní prostředky mohl dále držet (srov. § 73 a § 74 správního řádu a dále v odůvodnění tohoto rozsudku).
18. Vyloučení odkladného účinku odvolání u napadeného rozhodnutí tedy do práv žalobkyně zasáhlo právě tím, že jí uložilo předběžně vykonatelnou platební povinnost (srov. § 74 odst. 1 správního řádu) v situaci, kdy zde ještě nebylo pravomocné rozhodnutí. Tím pak žalobkyně do doby rozhodnutí o odvolání pozbyla tu možnost, aby mohla např. účinně žádat o vrácení finančních prostředků vynaložených k již uhrazené platební povinnosti.

Nezákonnost části výroku, kterou žalovaný vyloučil odkladný účinek odvolání

19. Správní řád obecně dává účastníkovi právo bránit se proti prvostupňovému rozhodnutí odvoláním. Pokud zákon nestanoví jinak, odvolání má odkladný účinek, v jehož důsledku nenastává právní moc, vykonatelnost ani jiné právní účinky tohoto rozhodnutí (§ 81 odst. 1 a § 85 odst. 2 správního řádu).
20. Z toho existuje výjimka. Podle § 85 odst. 2 správního řádu *správní orgán může odkladný účinek odvolání vyloučit,*
 - a) *jestliže to naléhavě vyžaduje veřejný zájem,*
 - b) *brozí-li vážná újma některému z účastníků, nebo*
 - c) *požádá-li o to účastník; to neplatí, pokud by tím vznikla újma jiným účastníkům nebo to není ve veřejném zájmu.*

21. Výrok, jímž správní orgán vyloučí odkladný účinek odvolání, tedy obecně posouvá vykonatelnost či jiné právní účinky rozhodnutí, jehož se týká. Z povahy výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání je zřejmé, že jakkoli má samostatný normativní obsah, zasahuje do práv či povinností účastníků řízení pouze ve spojení s „věcným“ výrokem prvostupňového rozhodnutí.
22. Účelem vyloučení odkladného účinku odvolání ve smyslu § 85 odst. 2 správního řádu je, aby správní orgány mohly ve výjimečných případech – navzdory obecnému suspenzivnímu účinku odvolání – učinit prvoinstanční rozhodnutí předběžně vykonatelným (§ 74 odst. 2 správního řádu). K omezení odkladného účinku dle § 85 odst. 2 správního řádu mohou přistoupit pouze z taxativně vyjmenovaných důvodů. Proti uvedenému výroku není přípustné odvolání (§ 85 odst. 4 věta druhá, část věty za středníkem, správního řádu). O vyloučení odkladného účinku odvolání tedy rozhoduje s konečnou platností v jednoinstančním řízení prvostupňový správní orgán.
23. Jelikož jde o výjimku z pravidla, správní orgány by se měly uchýlovat k vyloučení odkladného účinku odvolání pouze ve výjimečných případech a tento mimořádný postup vždy opřít o kvalitní odůvodnění. Tímto postupem totiž popírají právo účastníka řízení, aby k jeho odvolání věc posoudil odvolací orgán dříve, než nastane vykonatelnost prvostupňového rozhodnutí. Skutečnost, že prvostupňový správní orgán nezákonně vyloučí odkladný účinek odvolání, se může negativně dotknout práv a povinností jednotlivce. Výjimečnost a mimořádnost vyloučení opravného prostředku ostatně podtrhl sám zákonodárce, jelikož v § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu podmínil použití tohoto procesního instrumentu mimo jiné požadavkem naléhavého veřejného zájmu. Pro vyloučení opravného prostředku nestačí *prostý* veřejný zájem. Zákon vyžaduje *kvalifikovaný* naléhavý veřejný zájem. Je pak povinností správního orgánu, aby při aplikaci neurčitých právních pojmů (jako je například naléhavý veřejný zájem) vymezil jejich obsah a řádně odůvodnil, proč zjištěný skutkový stav pod obsah neurčitého právního pojmu spadá či nikoliv (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, č. 3073/2014 Sb. NSS, bod 15).
24. Žalobkyně předně namítá, že výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání není v rozhodnutí přezkoumatelně odůvodněn.
25. Správní soudy nenahlíží na požadavek přezkoumatelnosti rozhodnutí formalisticky. Pokud jde o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí, soud rozhodnutí zruší pouze v nejzávažnějších případech, kdy vůbec nelze zjistit, na základě jakých důvodů správní orgán rozhodl. Jinými slovy, jde o situaci, kdy rozhodnutí objektivně neumožňuje přezkum dle žalobních bodů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44).
26. Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Žalovaný na s. 8 napadeného rozhodnutí bez jakýchkoli pochybností osvětlil, jak a proč ve věci vyloučil odkladný účinek odvolání. Jakkoli precizně neodůvodnil zákonné podmínky pro vyloučení odkladného účinku odvolání (viz dále), v souhrnu lze jeho rozhodnutí považovat za přezkoumatelné.
27. Soud dále hodnotil zákonnost výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání.

28. Žalovaný spatřuje veřejný zájem, na němž založil výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání, v ochraně finančních zájmů EU, které vyžadují stanovení platební lhůty pro vrácení neoprávněně poskytnuté platby v délce 60 dnů. Podle žalovaného je nutno tuto lhůtu dodržet bez ohledu na případné odvolání.
29. V obecné rovině soud souhlasí s žalovaným, že ochrana finančních zájmů EU, stejně jako tzv. rozpočtová kázeň, představují právem chráněné veřejné zájmy. Podle okolností konkrétního případu to může splňovat kritéria naléhavého veřejného zájmu dle § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu.
30. Správní orgán ovšem nemůže jen odkázat na přednost práva EU a z něj plynoucí požadavek lhůty k úhradě. Musí zejména na půdorysu posuzované kauzy jasně vysvětlit, proč je s ohledem na naléhavý právní zájem nezbytné odepřít odkladný účinek odvolání.
31. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na čl. 7 odst. 2 nařízení č. 809/2014, podle něhož platí, že *„úroky se vypočítají za období od uplynutí platební lhůty pro příjemce uvedené v inkasním příkazu, která nesmí být stanovena na více než 60 dnů, do okamžiku vrácení nebo odečtení částky“* a dále na čl. 27 odst. 1 nařízení č. 908/2014, které *in fine* stanoví, že *„platební lhůta nesmí být delší než 60 dnů od vydání inkasního příkazu“*. Tato ustanovení určují platební lhůtu 60 dnů pro vrácení neoprávněně poskytnuté platby (slovy nařízení inkasního příkazu) a současně upravují počátek běhu lhůty pro výpočet penále po uplynutí platební lhůty.
32. Výše uvedené teze se v projednávaném případě projevují tak, že obě (přímo aplikovatelná) nařízení hovoří o *inkasním příkazu*. Nařízení vážou šedesátidenní platební lhůtu k vrácení částky dotace na *vydání* rozhodnutí (inkasního příkazu). Z nařízení ovšem nevyplývá, že by *vydáním* bylo nutné rozumět vydání prvostupňového, nepravomocného rozhodnutí bez možnosti odložit výkon tohoto rozhodnutí v důsledku odvolacího řízení nebo jiného opravného prostředku. Jakkoliv soud uznává, že i žalovaným zastávaný výklad je teoreticky možný, bez výslovné úpravy v právu EU či v zákoně se k němu nelze přiklonit. Městský soud zastává logický výklad - pokud by evropský zákonodárce výslovně zamýšlel v těchto věcech vyloučit prodloužení lhůty v důsledku vnitrostátních opravných prostředků či vyloučit odkladný účinek těchto opravných prostředků, jistě by tak jasným a zřetelným způsobem učinil. Z těchto ustanovení nelze mechanicky a bez dalšího vysvětlení – a to navzdory specifickým účinkům práva EU – dovodit naléhavý veřejný zájem k vyloučení odkladného účinku odvolání dle § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu.
33. K odkazu žalovaného na čl. 54 a 58 nařízení č. 1306/2013, soud uvádí, že z nich nevyplývá závěr, že šedesátidenní lhůta pro vrácení dotace se má počítat od vydání prvostupňového rozhodnutí, resp. že je nutné vyloučit odkladný účinek případného odvolání. Povinnost členských států efektivně vymáhat neoprávněně získané dotace lze jistě realizovat i v souladu se zákonem, po provedení odvolacího řízení a nabytí právní moci rozhodnutí. Právě takový přístup šetří nejen procesní, ale i hmotná práva příjemců dotací. Navíc článek 54 odst. 2 nařízení stanovuje lhůtu ke zpětnému získání plateb do čtyř let od data žádosti o vrácení plateb, nebo do osmi let v případě, že zpětné získání je vymáháno u vnitrostátních soudů.
34. Pro úplnost rovněž městský soud dodává, že byť se strany shodly na tom, že ve správním řízení bylo napadené rozhodnutí doručeno nesprávně přímo žalobkyni a nikoliv jejímu zástupci, tato vada nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobkyně se totiž s rozhodnutím seznámila, uplatnila proti němu včasné odvolání. Samotným procesně nesprávným doručením napadeného rozhodnutí tedy na svých právech zjevně nebyla nijak zkrácena a ostatně to ani v žalobě konkrétně netvrdí.

IV. Závěr a náklady řízení

35. Městský soud se ztotožnil se žalobkyní v tom, že žalovaný nesprávně vyložil obsah a význam pojmu „naléhavý veřejný zájem“, kterýžto je nezbytný jako podmínka pro vyloučení odkladného účinku odvolání podle § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu.
36. Proto soud rozhodnutí žalovaného v části výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V něm bude vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
37. O nákladech řízení rozhodl městský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
38. Městský soud proto přiznal žalobkyni náhradu nákladů za soudní poplatek ve výši **3.000 Kč**. Dále městský soud přiznal žalobkyni náhradu nákladů spočívajících v odměně za poskytnutí právních služeb advokátem JUDr. Janem Malým. Tato náhrada spočívá podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. advokátního tarifu v náhradě za úkony příprava a převzetí věci, sepisu žaloby ve výši 3.100 Kč za jeden úkon /§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu/ a v paušální náhradě nákladů advokáta za tento úkon ve výši 300 Kč podle ustanovení § 13 advokátního tarifu, celkově tedy 2 x 3.400 Kč, tj. **6.800 Kč**.
39. Advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, částka odměny se tedy zvyšuje o částku této daně ve výši **1.428 Kč**. Celkově tedy městský soud žalobkyni přiznal výrokem III. náhradu nákladů ve výši **11.228 Kč** (3.000 + 6.800 + 1.428 Kč) a k její výplatě stanovil žalovanému přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti výroku I tohoto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.].

Proti výrokům II a III tohoto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 11. července 2023

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu